

E l Pasteral, art contra aïllament

Una de les iniciatives més arrauxades i poc convencionals que s'han viscut a la Selva interior és l'Escola d'Art del Pasteral; una institució privada, situada a l'antiga estació del carrilet, que després de deu anys de vida ha esdevingut un important focus d'agitació cultural en una zona on encara els particularismes frenen les iniciatives supramunicipals.

Veient la ruïna i la desolació que regna en la majoria de les estacions de l'antic tren d'Olot (la d'Anglès i de Sant Feliu de Pallerols són veritables compendis d'abandonament i destrucció), l'edifici de rajol vermell de l'antic baixador del Pasteral, restaurat i reconvertit en l'Escola d'Art, demostra que encara hi ha agosarats capaços d'apostar per la reconversió i l'aprofitament de velles infraestructures que, mitjançant esforç i convicció, poden esdevenir punts d'agitació cultural d'una subcomarca que,

integrada pels pobles d'Anglès, la Celler, Amer, les Planes d'Hostoles, Sant Martí Sapresa i Osor, s'estructura sobre antiquíssims llaços de relació tant familiar com cultural.

Nascuda a partir d'una iniciativa particular —inicialment fou impulsada per Tomàs Vilà, Lluís Sarsanedes i Ramon Ripoll— l'Escola d'Art de la Celler ofereix en el seu programa classes de dibuix, pintura, ceràmica, escultura, aerografia, disseny gràfic, cistelleria i aquarel·la. També ha organitzat conferències, exposicions i visites culturals. «*Quan vam començar* —assegurava Ramon Ripoll, juntament amb Vilà i Sarsanedes integrant de la *troika* dirigent del centre— *sobretot ens interessava trencar l'aïllament que es vivia en els pobles d'aquesta zona, pensàrem que l'agitació cultural era una manera bona i per això fundàrem un inicial Estudi d'Art*». A partir d'un inicial curs experimental i d'una campanya propagandística de mà en mà, Ripoll, Sarsanedes i Vilà iniciaren un curs en el qual actuaren, més que com a professors, com a orientadors de totes les persones interessades en qüestions artístiques. La novetat va quallar en una zona on es patia un buit endèmic

Una pintura mural inspirada en Dalí.

PAU LANAO

d'infraestructures culturals, i així, després de l'èxit del primer any, es va fer un pas de gegant canviant la primitiva ubicació als baixos de les escoles velles de la Cellerera per l'antiga estació del carrilet d'El Pasteral. L'edifici fou comprat per l'Ajuntament i, restaurat segons un projecte de Ripoll, es convertí en la seu idònia per poder tirar l'escola endavant. «Al principi —assegura el fundador— hi hagueren algunes protestes perquè està situat lluny del poble; tan sols s'hi podia arribar amb cotxe; però

L'antiga estació reconvertida en escola

PAU LANAO

PAU LANAO

més tard, quan l'oferta es diversificà i els alumnes començaren a venir des de les Planes, Amer, Olot, Anglès, la Cellerera o fins i tot Vilobí, ens adonàrem que la situació era l'ideal, ja que El Pasteral era una mena de centre geogràfic de tots els interessats».

Treballant més per amor a l'art que pels possibles guanys materials —els professors cobren un sou quasi simbòlic—, l'Escola d'Art de la Cellerera ha basat l'economia en les matrícules, en el petit suport material de l'Ajuntament i en una subvenció de la Diputació, i

s'ha hagut d'enfrontar als imponderables latents entre els pobles: la poca intercomunicació que mantenen els ajuntaments de la zona —quan els professors de l'Escola d'Art de la Cellerera volgueren mostrar el seu treball hagueren de muntar l'exposició a Santa Coloma de Farners. L'Escola d'Art ha apostat fermament per trencar els malentesos que es viuen entre els pobles. «Sempre —assegurava Ripoll— hem volgut superar l'aïllament mutu que hem viscut els darrers anys». Joves entre els quinze i els vint-i-cinc anys i persones adultes vingudes de punts tan allunyats com Olot o Vilobí d'Onyar han convergit en El Pasteral per aprendre disciplines com dibuix, pintura paisatgística, pintura centrada en els corrents més contemporanis, ceràmica i escultura. A més, l'oferta estava complementada amb cursos extraordinaris com el d'aerografia, disseny gràfic, cistelleria, que feia Martí Prat —home ja jubilat que era un dels últims coneixedors de la disciplina—, aquarel·la i un curs

especial per a alumnes d'EGB. L'ambiciosa proposta s'ha completat amb un seguit de xerrades i exposicions, amb actes populars i conferències, tot el necessari perquè, «a més de portar l'agitació cultural a la comarca —puntualitza Ripoll— intentem que els joves que vinguin a l'escola facin un camí d'iniciació i coneguin realment què és l'art. Llavors, si volen dedicar-s'hi de manera professional, ja tindran els fonaments per anar als centres superiors on estudiar». La proposta, molt ambiciosa, ha donat els primers resultats. La revista *Pels Pèls*, nascuda sota l'empara dels mateixos impulsors de l'Escola d'Art del Pasteral, ha esdevingut la veu autoritzada d'una comarca que, gràcies a iniciatives particulars, lluita per trencar el seu provincianisme i la seva desarticulació; en definitiva, per treballar conjuntament en la recerca de la pròpia identitat.

CARME VINYOLES